

DEIVĒS RANKA

TAMORA PIERCE

LIŪTĒS DAINA

DEIVĒS RANKA

„Nieko rimto“ – net jei tu ir ne vaikas

Versta iš:
Tamora Pierce
IN THE HAND OF THE GODDESS
(SONG OF THE LIONESSE #2)
Atheneum Books, New York, 1984

Skiriama
Timui –
su visa mano trijų D dydžio meile,
ir
Džordžui, Pam ir Denisei –
kartu mes siauriausiais takeliais keliausime
itin greitai ir labai toli

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Tamora Pierce, 1984

© Viršelis, Paulius Uziela, 2021

Pirmą kartą 1984 metais anglų kalba pavadinimu *In the Hand of the Goddess*
išleido *Atheneum Books*, Niujorkas, JAV.

Išleista susitarus su *Harold Ober Associates*, Niujorkas, JAV.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Valdas Kalvis, 2020

© Leidykla „Nieko rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-722-1

TAMORA PIERCE

LIŪTĒS DAINA

DEIVĒS
RANKA

Iš anglų kalbos vertė Valdas Kalvis

Vilnius
2021

1. Dama miške

VARIAPLAUKĖ RAITELĖ PAKĖLĖ AKIS Į JUODĄ dangų ir nusikeikė. Audra jau netrukus ją pasivys, o iki prieglobsčio joti dar kelios valandos. Nesvarbu, ką darys, – naktį vis tiek teks praleisti lauke.

– *Nemėgstu* sušlapti, – pareiškė Alana iš Trebondo savo kumelei. – Taip pat nepatinka sušalti, o veikiausiai būsime ir permirkusios, ir sužvarbusios.

Kumelė atsiliepdama švelniai sužvingo ir sumosavo balta uodega. Atsidususi Alana patapšnojo Mėnulio šviesos kaklą. Merginai nepatiko versti ištikimąją kumelę kentėti tokias sąlygas.

Jos buvo bebaigiančios paskirtą užduotį pakrančių kalvose. Priešakyje plytėjo miškas, už kurio driekėsi Didysis pietinis kelias, o juo liks vos pusdienis risčia iki sostinės ir namų. Alana papurtė galvą. Jei pasiseks, veikiausiai pavyks rasti prieglobstį kur nors medžių paūksmėje.

Alana pliaukštelėjo liežuviumi ir Mėnulio šviesa paspartino žingsnį. Tolumoje pasigirdo griaustinis ir pirmieji lietaus lašai nukrito ant merginos veido. Ji sudrebėjo ir vėl nusikeikė. Alana tvirčiau susisuko į apsiaustą, užsimetė kapišoną ir patikrino, ar jos gabenamas raštas saugiai suvyniotas į vandens nepraleidžiančią skarą. Jos draugas Mailsas Olajus labai nusimintų, jei pasiūsta pargabenti šį trijų šimtmečių senumo dokumentą Alana jį parneštų sudrėkusį!

Mėnulio šviesa nunešė merginą po medžiais. Iš ten Alana pažvelgė į temstantį dangų. Jei dabar nesustos, pasidarys nebeįmanoma net tokiame tankiame miške rasti sausos medienos laužui. Lietus jau pylė kaip iš kibiro. Būtų smagu rasti apleistą lūšnelę – ar net neapleistą, – tačiau Alana puikiai suprato, kad to tikėtis neverta.

Kažkas šlapiai tekstelėjo į jos pirštinėtą ranką – milžiniškas gauruotas voras medžiotojas. Alana suriko ir numetė padarą šalį, išgąsdindama Mėnulio šviesą. Auksaplaukė kumelė nervingai strykčiojo, kol raitelei pavyko ją suvaldyti. Akimirką Alana sėdėjo balne persigandusi ir susisupusi į apsiaustą.

Aš nekenčiu vorų, – pagalvojo nuoširdžiai. – Aš tiesiog... neapkenčiu vorų. Mergina pasibjaurėjusi papurtė galvą ir vis dar drebančiomis rankomis stipriau suėmė vadžias. Jos draugai pilies ginklanešiai juoktūsi sužinoję, kad Alana bijo vorų. Sakytų, kad elgiasi kaip mergaitė, – nežinodami, jog ji tokia ir yra.

– Ką jie išvis nutuokia apie mergaites? – paklausė Mėnulio šviesos, jodama toliau. – Pilies tarnaitės dorojasi su gyvatėmis ir naikina vorus nė trupučio nesibaimindamos. Kodėl berniukai sako, kad kažkas elgiasi kaip mergaitė, tarsi norėdami įžeisti?

Alana šyptelėjo ir papurtė galvą. Jau trejus metus ji apsimetinėjo berniuku ir per tą laiką išsiaiškino, kad berniukai apie mergaites nežino tiek mažai, kiek ir mergaitės apie juos. Tai skambėjo kaip visiška nesąmonė. *Juk, šiaip ar taip, visi yra žmonės, – pamanė ji, tačiau būtent taip viskas ir buvo.*

Kelio kairėje pasirodė stati kalva. Ją karūnavo senas išsišakojęs gluosnis. Turėtų lyti ištisas valandas, kad vanduo prasisunktų pro jo šakas iki pat žemės (jei išvis sugebėtų), o tarp šakų ir kamieno buvo pakankamai vietos ir Alanai, ir Mėnulio šviesai.

Netrukus Alana jau buvo nubalnojusi kumelę ir pridengusi ją antklode. Mėnulio šviesa rupšnojo po medžiu augančias žoles, o Alana pririnko sausų pagalių, šakų ir lapų. Vargais negalais, smarkiai besikeikdama – pirmasis jos išgyvenimo mokytojas Koramas buvo kareivis, ir mergina iš jo išmoko daugybę spalvingų žodžių – užkūrė laužą. Šiam įsiliepsnojus, Alana pririnko drėgnokų šakų ir sukrovė jas šalia, kad džiūtų. Viso to Koramas ją išmokė dar mažą, kai gyveno Trebonde ir planavo užaugusi tapti kariūne.

Jos ambicijoms trukdė tik viena kliūtis, paaiškino Koramas, kai mergaitė pasakė, kuo norėsianti būti. Paskutinė karė mirė prieš šimtus metų. Kilmingos mergaitės keliaudavo į vienuolynų mokyklas ir tapdavo damomis. Berniukai užaugdavo kariais, ypač – tėvų paveldėtojai, kaip kad Alanos brolis Tomas, kuris daug skaitydavo, dažniausiai – knygas apie burtus. Tomas nebuvo karys, o Alana – kuri, kaip ir brolis, turėjo magijos dovaną – nebuvo burtininkė. Ji nekenė ir bijojo magijos, o Tomas norėjo tapti galingiausiu burtininku.

Alana susiraukė ir iš kelionmaišio ištraukė maistą. Dabar jai, pavargusiai ir vienišai, nesinorėjo galvoti apie Tomą.

Mergina dusyk sučiaudėjo ir pažvelgė aukštyn, atidžiai dairydamosi proskynoje už gluosnio šakų. Nosį jai paniždavo prieš nutinkant kam nors antgamtiško, nors ir nežinojo,

kodėl. O dabar pasikeitė proskynos *atmosfera*. Paskubomis Alana nusimetė apsiaustą ir atsilaisvino rankas. Plačiomis violetinėmis akimis naršydama tamsą, mergina sugniaužė savo kardo Žaibės rankeną.

Mėnulio šviesa suprunksėtė ir pasitraukė arčiau gluosnio kamieno.

– Kažkas negerai, mergyt? – paklausė Alana. Ji dar sykį nusičiaudėjo ir pasitrynė nosį.

Iš už nugaros esančių medžių pasigirdo garsas. Alana atsisuko, tuo pačiu judesiu išsitraukdama Žaibę. Garsas pasikartojo, ir mergina susiraukė. Jei geriau nežinotų, būtų galėjusi prisiekti, kad kažkas ten *sukniaukė!* Tada ji nusijuokė ir įkišo Žaibę atgal į makštį, nes pro šakas, saugančias merginą nuo lietaus, įlindo juodas kačiukas. Pamatęs ją, mažylis entuziastingai sukniaukė, mojuodamas plonyte uodega it vėliava. Prisvyravęs prie Alanos, padarėlis įsakė paimti jį ant rankų.

Ginklanešė pakluso kačiuko nurodymui. Priglaudusi mažylį prie peties, ji pradėjo raustis balnakrepšiuose, ieškodama antklodės.

– Kaip čia atsiradai, kačiuk? – paklausė Alana, švelniai sausindama padarėlį. – Tokią naktį *niekam* nėra gerai leisti lauke.

Kačiukas it pritardamas triukšmingai sumurkė. *Vargšelis vieni kaulai ir oda – tikrai ne naminis*, – pagalvojo Alana. Panorusi sužinoti, kaip atrodo padarėlio akys, mergina švelniai pirštu kilstelėjo jo smakrą ir apstulbo. Didelės kačiuko akys buvo tokios pat violetinės kaip ir jos.

– Gailestingoji Deive Motina, – pagarbiai iškvėpė Alana.

Įsitaisiusi prie laužo, ji mąstydamą pamaitino svečią. Niekada neteko girdėti apie *katę* violetinėmis akimis. Ar šis gyvūnas antgamtiškas? Galbūt nemirtingas? Tokiu atveju ji suabejojo, ar norėtų turėti reikalų su juo. Užteko nuosavų bėdų!

Pasisotinęs mažasis padarėlis pradėjo įnirtingai praustis. Alana nusijuokė. Violetinės akys nedarė gyvūno antgamtiško. Argi ji su Tomu nebuvo pakankami to įrodymai? Šis katinėlis tikrai elgėsi normaliai. Merginai kilo klausimas. Ji kilstelėjo savo naujojo augintinio uodegą ir patikrino lytį. Patenkinta, kad kačiukas – patinas, ir nekreipdama dėmesio į jo protestus dėl tokio nepagarbaus elgesio, Alana pasisodino mažylį ant kelių. Jis truputėlį paniurnėjo, tada patogiai įsitaisė. Mergina atsirėmė į platų gluosnio kamieną, klausydamosi itin garsaus murkimo. *Bus miela turėti gyvūnėlį, su kuriuo galima pasišne-kėti*, – mieguistai pamanė.

Čiaudulys ją užpuolė penkiais priepuoliais išsyk ir akimir-kai apakino. Alana nusišluostė ašarojančias akis, keikdamasi it sargybinis. Kai pagaliau galėjo matyti, prie jos laužo stovė-jo aukštas žmogus su gobtuvu!

Alana pašoko ant kojų, išsitraukdama kovai paruoštą kardą ir numesdama rėkiantį kačiuką ant žemės. Mergina spoksojo į atvykėlį, bandydama nusiraminti. Juk negalėjo užpulti šio – vyro? – vien todėl, kad ją užklupo netikėtai.

– Kuo galėčiau pasitarnauti? – pasiteiravo. Kačiukas kepš-nojo jos batą, reikalaudamas vėl paimti ant rankų. – Ša, – ištarė ji ir nukreipė akis atgal į nepažįstamąjį.

– Pro medžius pamačiau tavo ugnį. – Atvykėlio balsas skambėjo kimiai ir švelniai, it medžių viršūnėse siaučiantis

vėjas, tačiau kažkodėl Alanai jis priminė medžioklėje staugiančią vilkų gaują. – Ar leisi man susišildyti?

Alana sudvejojo, tada linktelėjo. Nepažįstamasis nusimetė veidą slėpusį gobtuvą ir pasirodė besąs moteris – aukščiausia moteris, kokią tik teko matyti. Jos tobulai balta oda išryškino smaragdines akis bei storas raudonas lūpas. Palaidi plaukai laisvai krito ant pečių juodomis, besirangančiomis sruogomis. Alana nurijo seiles. Moters veidas atrodė pernelyg tobulas, kad būtų tikras, o prie laužo ji įsitaisė taip grakščiai, tarsi nereikėtų visaip lankstyti kojų. Ji nuostabiomis, neįskaitomomis žalioomis akimis stebėjo, kaip nevikriai atsisėdo Alana.

– Keista šioje vietoje matyti jauniklį vieną, – galiausiai tarė moteris. Jos burna išsiritė į lengvą šypseną. – Apie šį medį ir tai, kas po juo vyksta, girdėjau keistų pasakojimų.

Kačiukas vėl užsoko ant Alanos kelių ir sumurkė. Mergina nervingai jį paglostė, nenuleisdama akių nuo atvykėlės.

– Mane pavijo audra, – atsargiai prabilo. – Tai buvo pirmas prieglobstis, kokį pavyko rasti.

Ir jau gailiuosi jį radus, – pridūrė sau. – Man nepatinka netikėtumai!

Moteris nuodugniai nužvelgė mergaitę, vis dar mįslingai šypsodamasi.

– Ir taip, mano dukra, tu jau ginklanešė. Už ketverių metų būsi riterė. Nebeatrodo taip toli, ar ne?

Apstulbus Alana kelis syk išsižiojo ir susičiaupė, prieš sukąsdama lūpas. „Ginklanešė“ atspėti nebuvo sudėtinga: po apsiaustu mergina dėvėjo karališkąją uniformą, kaip buvo

privaloma be savo lordo keliaujantiems ginklanešiams. Tačiau moteris į ją kreipėsi „mano dukra“: nepažįstamoji žinojo, kad ji – mergina, nors ir apsirengusi kaip vaikinai ir apsvyniojusi krūtis! O Alanos motina mirusi prieš daug metų – dar jai gimstant. Staiga mergina prisiminė jau girdėjusi šios moters balsą. Tačiau... kur? Galiausiai ji atsakė kiek įmanoma atsargiau.

– Nenoriu pasirodyti nemandagus, bet nemėgstu kalbėti apie riterio išbandymus, – ištarė ramiu balsu. – Jei įmanoma, nenorėčiau apie juos ir *galvoti*.

– Tačiau privalai apie juos galvoti, dukra mano, – supeikė moteris. Alana susiraukė. Ji beveik prisiminė... – Kai įveiksi riterio išbandymus, nutiks daugybė dalykų. Tapsi riteriu, pirmąją ritere moterimi per daugiau nei šimtą jūsų metų. Netrukus po to turėsi atskleisti savo tikrąją lytį; tavo pačios prigimtis neleis ilgai tylėti. Puikiai žinau, kaip nekenti meluoti savo draugams rūmuose.

Alana įsitempė. Ji prisiminė tą balsą. Džonatanas buvo dar berniukas, mirštantis nuo prakaitinės karštligės. Rūmų gydytojai sakė, kad vilties nebėra, bet Alana – tada dar tik pažas – įkalbėjo serą Mailsą įtikinti juos, kad leistų mergaitei panaudoti gydymo dovaną. Karštligę sukėlę burtai buvo pernelyg galingi jos žinomai magijai, ir galiausiai Alana paprašė Deivės Motinos pagalbos. Ji išgirdo balsą, nuo kurio paskaudo ausis, – moters balsą, skambantį it gauja kaukiančių vilkų, tarsi medžiotoja juos ragintų. Ir Alana tą balsą girdėjo dar

sykį – vos prieš metus, kai juodu su Džonu įkliuvo Juodajame mieste. Jie kreipėsi pagalbos į Deivę, ir ši pasakė, ką daryti.

– Neįmanoma, – sušnibždėjo Alana. – Tu... tu negali būti...

– O kodėl negaliu? – paklausė Motina. – Atėjo metas mums pasikalbėti – tau ir man. Juk žinai, kad esi viena iš mano Išrinktųjų. Argi taip keista, kad atėjau pas tave pasikalbėti, dukra mano?

Gyvenimas pakankamai sunkus ir be dievų kišimosi, – Alanai ne sykį sakė Mailsas. – Bet jie kišis. Viskas, ko mes, žmonės, galime tikėtis – kad jie greit pavargs kištis ir paliks mus ramybėje!

Mergina užsispyrusi atkišo smakrą.

– Niekada neprašiau pokalbių su dievais, – pareiškė ji nemirtingai būtybei, sėdinčiai kitoje lažo pusėje.

– Tikrai, tu labai mažai prašai, – linktelėjo Motina. – Mieliau viską darai pati. Tačiau kelerių artimiausių metų įvykiai nulems tavo gyvenimo kelią, o tu neturi gyvos motinos, kuri patartų.

Kačiukas stryktelėjo nuo Alanos kelių ir piktai kniauksėdamas nubėgo link Deivės. Moteris grakščiai pakėlė jį viena ranka ir paglostė kailiuką ryškiai raudonais nagais.

– Viskas jai bus gerai, Mažyli. Tereikia akimirkos ar dviejų prisitaikyti prie savo baimės.

– Aš *nebijau*, – nukirto Alana. Smaragdinės akys įsmigo į jos violetines, kol mergina gurktelėjo seiles ir nusuko žvilgsnį. – Na gerai, man baisu. Bet pasiduoti baimei nieko gero neduotų, ar ne? Na, tu su manim kalbėsies, ir negaliu to neleisti, tad verčiau jau susitaikysiu.

Deivė linktelėjo.

– Gerai išmokai savo pažo pamokas, – pagyrė. – Tačiau turi tris baimes, kurių *nepripažinai*.

Alana nieko neištarė, ir Deivė pratęsė:

– Tu bijai riterio išbandymų. Bijojai jų nuo tada, kai budėjai per princo Džonatanos išbandymus paskutinio Viduržiemio festivalio metu.

Alana pažvelgė į ugnį. Matydama šią gęstant, pasiskubino ant liepsnų užmesti dar šakų. Mintyse regėjo, kaip Džonatanas išsvyruoja iš už geležinių durų stūksančio išbandymų kambario. Jo veidas atrodė pilkas. Jis žiūrėjo jos nematydamas – Džonatanas! Net ir dabar akys kartais užtemdavo ir ištuštėdavo. Alana žinojo, kad tuomet jis prisimindavo išbandymus. Virpančiu balsu tarė:

– Atrodė, kad dalis jo ten *mirė*. O kitą naktį laukė Gario išbandymai, tada Alekso, po to Raulio – ir jie *visi* taip atrodė. – Ji papurtė galvą, nežiūrėdama į Deivę. – Nė vienas iš jų nėra bailys. Kad ir kas nutiko, jei taip blogai buvo jiems... – Alana giliai įkvėpė. – Džonas kartais pabunda naktimis *rėkdamas*. Tai išbandymus jis sapnuoja, nors daugiau apie tai pasakoti uždrausta. Jei išbandymai tokie baisūs, neįveiksiu jų. Neįveiksiu, ir tada viskas bus dėl nieko: treji metai buvimo pažu, ketveri ginklanešiu, melai – viskas. Viskas bus veltui.

Alana žiūrėjo į neįskaitomą Motinos veidą.

– Ar ne?

– Princas Džonatanas pasirinko tave savo ginklaneše suvokdamas, kad esi mergaitė, – atsiliepė Deivė. – Sužinojai,

kad už Trebondo ribų egzistuoja platus pasaulis. Moki jodinėti; gali šaudyti iš lanko; gali kovoti peiliu, kardu ir ietimi. Gebi skaityti žemėlapius. Valdai savo feodą per Koramą, kol tavo brolis mokosi. Sugebi rašyti ir kalbėti dviem ne savo kalbomis; gali pagydyti sergantį. Manau, kad turi pati atsakyti į savo klausimą – ar tai, ką darei, buvo verta?

Alana gūžtelėjo pečiais.

– Dabar verta. Nebus, jei neišlaikysiu išbandymų. Kartais naktimis prabundu suprakaitavusi ir noriu klykti, bet susilaikau. Tai prišauktų Džonataną į mano kambarį, ir mes sutarėme, kad jis neturėtų ateiti, ne po to, kai išsiskirstome miegoti. Ir viskas, ką iš sapno atsimenu, – kaip jie man už nugaros uždaro tas geležines duris, esu išbandymų kambaryje ir nieko nebematau.

– Tai tik sapnas, – sumurmėjo Deivė. Alana neatrodė įtikinta, todėl Motina pratęsė: – Ar tikrai būtų taip siaubinga, jei Džonatanas vis dėlto *ateitų* pasiūlyti paguodos?

Alana išraudo.

– Žinoma, kad būtų. Jis... na, nieko *tokio* tarp mūsų nėra. Nenoriu, kad būtų.

– Nes bijai meilės, – paaiškino Deivė. – Bijai Džonatanos meilės ir vagies Džordžo Kuperio meilės. Bijai netgi Mailso, kuris tenori būti tau tėvu, meilės. Tačiau ko bijoti? Šilumos? Pasitikėjimo? Vyro prisilytėjimo?

– Aš *nenoriu* vyro prisilytėjimo! – sušuko Alana. Pasibaisėjusi ji atsiprašydama ištiesė rankas. – Atsiprašau. Nenorėjau įžeisti. Aš tenoriu būti kare ir keliauti, leistis į nuotykius.

TURINYS

1. Dama miške...5
 2. Kunigaikštis Rodžeris
Kontė...25
 3. Princo ginklanešys...40
 4. Karo būgnai...61
 5. Prie Drelo upės...76
 6. Nelaisvėje!...98
 7. Žiemos pamokos...121
 8. Baimės...141
 9. Išbandymai...169
 10. Dvikova su burtininku...186
- Epilogas...204

Amerikiečių rašytojos Tamosos Pierce (g. 1954 m.) fantastinė nuotykių serija „Liūtės daina“ tapo tikra žanro klasika, o pirmąją knygą „Alana“ jau pamėgo Lietuvos skaitytojai. Skaitydami apie sumanią drąsuolę Alaną, pasiryžusią apsimesti berniuku, kad patektų į riterių mokyklą ir taip įgyvendintų savo svajonę bei atskleistų daugybę netikėtų talentų, užaugo jau ne viena paauglių karta.

„Deivės ranka“ – tai antroji keturių knygų nuotykių serijos „Liūtės daina“ dalis. Šioje knygoje Alana – jau patyrusi ginklanešė ir stipri kovotoja. Tačiau, kad išsipildytų svajonė tapti tikra ritere, merginai teks atlaikyti ne vieną išbandymą. Istorijos apie narsią ir sumanią mergaitę, pasiryžusią tapti kovotoja, skirtos vidutinio mokyklinio amžiaus vaikams ir jaunesniems paaugliams, tačiau sudomins ir kur kas vyresnius skaitytojus.

Redaktorius **Vainius Bakas**

Korektorė **Eglė Devižytė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 2500 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB „ScandBook“

Gamyklos 23, LT- 96155 Gargždai

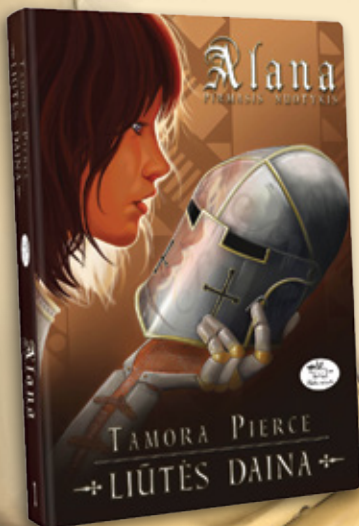

– Princas Džonatanas pasirinko tave savo ginklaneše žinodamas, kad esi mergaitė, – atsiliepė Deivė. – Sužinojai, kad už Trebondo ribų egzistuoja platus pasaulis. Moki jodinėti; gali šaudyti iš lanko; gali kovoti peiliu, kardu ir ietimi. Gebi skaityti žemėlapius. Sugebi rašyti ir kalbėti dviem ne savo kalbomis; gali pagydyti sergantį. Manau, kad turi pati atsakyti į savo klausimą – ar tai, ką darei, buvo verta?

Alana gūžtelėjo pečiais.

– Dabar verta. Nebus, jei neišlaikysiu išbandymų.

Kad įgyvendintų svajonę tapti ritere, Alana jau ne vienerius metus apsimetinėja berniuku ir mokosi riterių mokykloje, kur treniruojasi ir kaunasi su kitais jaunuoliais – ir tai jai puikiai sekasi. Tapusi paties karalystės prino ginklaneše, Alana tampa atsakinga už savo geriausio draugo ir valdovo įpėdinio gyvybę. Pasirodo, princui Džonatanui iš tiesų gresia pavojus. Tačiau tam, kad apsaugotų karalystę ir taptų tikra ritere, Alanai teks įveikti ne tik klastingą priešą, bet ir savo pačios baimes.

Skaityk pirmąją serijos
„Liūtės daina“ knygą!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-722-1

9 786094 417221